

író-olvasó találkozási körúton. Hatása alatt voltunk tehát annak az atmoszférának, amelyet az ott élő írók, költők teremtettek számunkra. Éppen ezért örültünk, és voltunk büszkék arra, hogy az általunk nagyra tartott költő egymásra rímelteti az ő Kolozsvárát a mi Kaposvárukkal.

Magam akkor az új idők szellőcskéin hajózva Más Kor címmel tettem kísérletet egy folyóirat szerkesztésére, remélve: igény lesz az ilyesfajta próbálkozásokra. Túl voltunk már a bemutatkozó számon, amit próbaszámnak neveztünk el. E lapnak kértem el Lászlóffy Aladártól a verset, s nagy örömünkre a Más Kor első évfolyamának első számában megjelent a vers. Címe még nem volt az alkotásnak, ezt későbbre hagyta a költő. Aztán már másnap, a búcsúzkodás alkalmából sem akart rögtönözni, így fölhatalmazott, adjak én címet versének. Három nappal később a fővárosi Rátkai Klubban volt a Társaság vendége Lászlóffy Aladár, ahol Kósa Csaba volt a beszélgetőpartnere. Azért emlékezetes ez az este is, mert ekkor adták át a Berzsenyi-díjat a két kitüntetettnek: Bábi Péter komáromi tanárnak, és Kincses Előd marosvásárhelyi jogásznak.

Itt említettem meg a költőnek, milyen címet találtam verse fölé: Zselic-expressz. Helybenhagyólag bólintott.

Lám, lassan ennek is két évtizede. El is feledtem már azt a lapot is majdnem, s benne a verset is. Ez a fájdalmas hír most előkerestette velem. Olvasom, és szomorúvá tesz, hogy annyi minden aktuális még mindig benne.

L Á S Z L Ó F F Y A L A D Á R

Zselic-expressz

*Fejünkben egy óra jár,
Újabb gondok sora vár –
Kolozsvár,
Kaposvár!*

*Szerencsére hull a hó,
Mindenre jó takaró-
Kaposvár,
Kolozsvár!*

*Zombor, Trencsén, Fogaras,
A valutánk fagaras –
Kolozsvár,
Kaposvár!*

*Nincsen kincünk, csak a rög:
Arany nyelve összeköt –
Kaposvár,
Kolozsvár!*

*Szívünkben is óra jár,
Ezeréves napsugár –
Kolozsvár,
Kaposvár!*

*Reggel-este ébredünk,
Legyen végre jó nekünk,
Kaposvár,
Kolozsvár!*

VERESS MIKLÓS

LA

Pentatónia a hallhatatlanságba

*Uram,
miután
ingyen kegyelemből
megkaptad tőlem a lelkem,
bogyba ballasz
– mint az ég is –
mondd azt,
bogy netalán mégis
idelenről
többet nem is érdemeltem
ilyen sok lélekháborúban,
Nézd csak az oltárt,
mint a szolgád,
míg ha van
egy költő –
Teremtő
Uram.*